

Я пам'ятаю

Софія Ягоцька

Я їхала в таксі, на думці тиша.
Та навіть сонце на щоці
так шепотіло, тихо-тихо,
спогади тремкі.
Вони жевріли в серці
кожен раз коли я бачила тебе.
Не був ти поруч, тут зі мною,
давно простиг твій слід,
але чудова справа мозок,
він сковує у пам'яті цю річ.

Коли парфум стікав по шиї,
я думала про травень:
про парк, пікнік, і твої руки на мені.
І кожен раз коли іде слабенький дощ,
періщить по вікні!
Я спогадом ловила, зелені очі у пільмі.
У натовпі і зі спини я так хотіла підійти,
та був чужинець ти.

Щоб здалека твоя статура нарешті
маривом пустельним перестала бути
я закривала очі...
Та навіть там, знайшов мене ти уві сні.
Не те що б я хотіла, але про тебе,
я пам'ятаю досконало все.
Ти став моїм святим письмом,
як та молитва що без заікань бринить.
Готова я писати вже трактат про біль,
сама не знаючи кого за це винить.
Мій вихід — амнезія, клінічна тьмяність думки,
так довго це болить...

*Хоча, в людині, за волею Творця,
все ідеально мало б бути.
В усьому доля, значення своє,
мета всевишніх непроглядна.*

*Тому змирилась я, зі спогадом твоїм,
та з серцем юним що тужить.*